

Szeretet

2014.
AUGUSZTUS
8. sz.

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXV. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Szeretettel köszöntjük

**A MAGYAR BAPTISTA LELKIPÁSZTOROK
VILÁGTALÁLKOZÓJÁT!**

2014. augusztus 5-8.

Hargita Tábor

Sokunk óhaja az augusztusi szabadságolás:
elindulni erdei utakon, vagy megtelepedni árnyas
vízpartokon, hátrahagyva a város zaját, munkahelyi
robotot, és keresni a természet üdítő csendjét.
Szeretettel gondolunk az útra kelőkre, de az otthon
maradókra is. Minden kedves olvasónkra
Isten oltalmát kívánjuk!

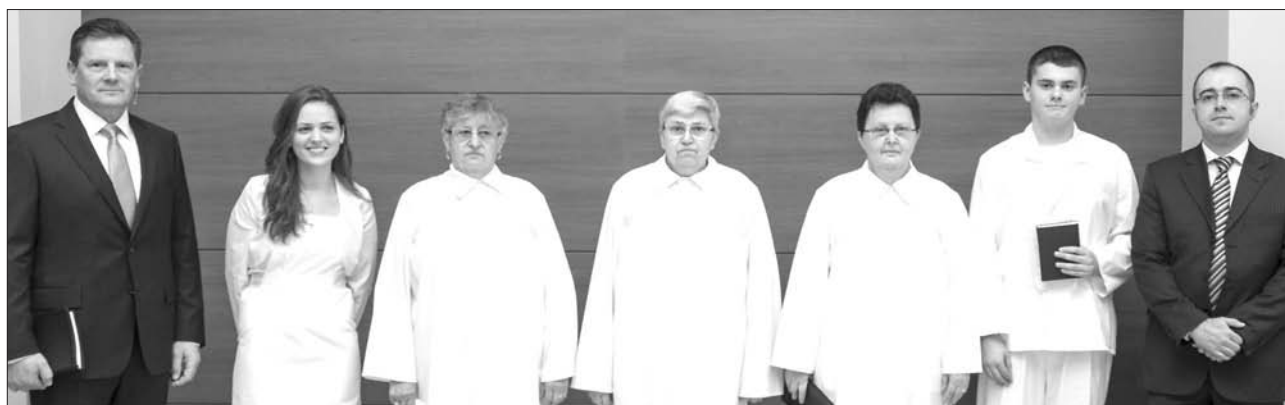
A Hargita tábor főbejárata (Fotó: Sz.)

Köröstárkány – Isten csodálatos kegyelméből május 25-én gyülekezünk hat megtért testvérrel ünnepelt együtt, akiket Jézus Krisztus megszabadított az ördög hatalmából. Bunta Ferenc diakónus buzdított imára a 126. Zsoltár alapján, és kihangsúlyozta: „*hatalmasan cselekedett velünk az Úr; ezért örvendezünk!*” Bányai János lp. hirdette Isten ígését a Lk 7: 28-30 alapján. Azokról az emberekről volt szó, akik „*igazat adtak Istennek*” és megkezeszteltek a Keresztelő János keresztségével. A hat fiatal közül ketten – Halász Tünde és Mikló Melánia – a világból tért meg, Bunta Lidia, Halász Gábor, Zsupon Albert és Szabolcs hívő családból származnak és bizonyosságot tettek arról, hogyan ismerték meg Jézus Krisztust mint személyes Megváltójukat, és mint kaptak bűnbocsá-

A hátsó sorban balról jobbra: Bányai János, Zsupon Albert, Bunta Ferenc, Bunta Lidia, Halász Gábor, Mike József; az első sorban: Halász Tünde, Zsupon Szabolcs, Mikló Melánia.

natot tőle. A fiatalok vallástétele után megtörtént a bemerítés Mike József lp. által. Mindannyian a helybeli gyülekezethez csatlakoztak. Isten áldja meg életüket gazdagon! *(Benedek Ibolya-Krisztina)*

Nagyvárad-Rogériusz – Nagy öröm volt a rogériuszi gyülekezetben húsvétvasárnapján, április 20-án, amikor öt fehér ruhás tett bizonyosságot Jézus Krisztusról mint Megváltójáról: Menyhárt Piroksa, Rémán Magda, Kovács Margit, Farnas Krisztián és Uri Pálma. Sok szülő, rokon, barát eljött az ünnepségre. Hisszük, hogy a mennyország együtt örült a gyülekezettel, ahol a megtérők részesülhettek az újszövetségi bemerítésben. A MiniIfi házi közösség ének-szolgálatát meglepetés volt a fehér ruhás fiataloknak, és áldás az egész gyülekezetnek. Mindenki szívében felbuzdult az öröm és az Isten iránti dicséret. Isten ígését Simon József lelkipásztor hirdette. A hallgatók választ találhattak olyan kérdésekre, hogy „Miért engedte meg Isten a halált?”, „Lehet-e reménységük az embereknek?” Az igei üzenet hangsúlyozta, hogy az evangélium elfogadása élet és halál kérdése, amelyről az emberek saját maguk dönthetnek. Ismételt hangzott a kiáltás: „*Ámde Krisztus feltámadt!*” Van kegyelem a bűnösök számára, Jézus a Golgotán megtörte a halál hatalmát, így nyerhet bárki örökséget a szentek között!

Számomra nagy öröm volt látni, hogy barátaim és testvéreim nekünk énekelnek, és együtt örülnek velünk. Olyan énekek hangzottak el, amelyek segítettek abban, hogy minél jobban összeforjjon a szívem a gyülekezettel és teljességre jusson bennem a megtérésnek a folyamata. Nagy ajándék volt ez számomra. Nagyon boldog voltam, amikor szüleim megengedték, hogy bemerítkezzem. Hitetlen háttérből származom, ezért nem volt könnyű felvállalni a keresztyén életstílust és Isten ígéje szerint élni. Kihívás volt számomra egy új közösségbe való beilleszkedés is. Isten azonban mindig tudta mire van igazán szükségem, ezért hálás vagyok mindazért, amit tőle kaptam. Az elmúlt időben megláttam munkáját az életemben és megértettem, hogy minden helyzetben számíthatok vezetésére. *(Uri Pálma)*

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.
410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com
A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com
A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.
Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Összmagyar lelkipásztori találkozó lesz a Hargita táborban

Augusztus 5-8. között egy nagyobb méretű lelkipásztori találkozóra kerül sor a táborunkban, amelynek a Szövetség vezetősége, és az erdélyi lelkipásztori kar lesz a házigazdája. Hála Istennek, a tábor olyan állapotban van, hogy ezt a találkozót megtarthatjuk, lelkesedve és imádsággal készülhetünk rá.

Hargita tábor: a kápolna.

A legelső, fából készült hálók (fent), és az első „kőház” a Dávid-ház (lent).

Sok helyről várunk lelkipásztorokat: Magyarországról, Amerikából, Kanadából, Felvidékről, Vajdaságból, Kárpátaljáról és Erdélyből. Azért érdekes egy ilyen találkozó nekünk lelkipásztoroknak, mert ilyenkor sokféle vélemény, tapasztalat, meglátás felszínre kerül, ami által sokat gazdagodunk. Ugyanakkor a találkozás és az együtt beszélgetés, imádkozás, igehallgatás nagy élményt jelent számunkra.

Volt ehhez hasonló találkozónk egy ősszel, a Nagyvárad közeli Félix-fürdőn, az is emlékezetes számunkra. A látást elkérni, elvenni az Úrtól szükséges és lehetséges. Mert nagy várakozás van a szívünkben: kellene történnie közöttünk, pásztorok között is változásnak, megújulásnak. Ezt nagyon szeretnénk, és ezért imádkozunk. Kívánjuk, hogy őszinte, szabad légkör alakuljon ki a táborban. Reméljük, az alkalom segít abban is, hogy a szolgálatunkat megvizsgáljuk, de halljunk arról is, hogy a különböző magyar nyelvterületen Isten hogyan munkálkodik.

Tehát az elgondolás jó, hogy együtt legyünk. A körülmények is meg vannak hozzá a táborban. Még arra van szükségünk, amit ember nem adhat – pénzzel sem vehetünk meg –, az Isteni áldásra. Ez az, amit szomjúhozunk, mert ha ezt megkapjuk, akkor az majd tovább árad.

Jézus Krisztus mondta az ünnepen: „*Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz énbenem, ahogy az írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.*” Ezt szeretnék, ha megtörténne. Milyen jó, hogy van rá ígértünk az Úrtól.

Szeretettel:

BUDAI LAJOS *lp., főtítkárhelyettes,
Székelyudvarhely*

Erővel felruházva indulni

A nagyváradi bibliaiskola június 15-én, vasárnap délután tartotta évzáró ünnepélyét a belvárosi gyülekezetben.

Fotó: Szász Anita. Tanárok: Giorgiov Adrián, Vass Gergely, Joe Pendleton, Simon József, Scott Seal, Zefer Csaba. A végzősök: Nagy Anna, Füstös Ágnes, Csengeri László, Luczi Kálmán Csongor, Bálint Tibor, Lórint Krisztián (alapfokozat), Szűcs Frigyes (levelező), Szász Imre titkár.

Együtt ünnepeltek és szolgáltak tanárok, diákok: nappali és levelező tagozatosok, elsőévesek és végzősök. A misszióra lelkesítő énekcsoporthoz Szekrényes Rúben és Lórint Krisztián vezette, az éneklés bizonyosságtételekkel váltakozott. Nagy Anna egy hitbeli megtapasztalásról számolt be, Dombi István Margittáról az ébredés fontosságát hangsúlyozta, Szűcs Frigyes arról beszélt, hogy számára milyen hasznot hozott a bibliaiskola. Vass Gergely ny. lp. (Békés) a Jn 16:12-14 alapján szólt a

Szentlélek munkájáról. Igei üzenetet Scott Seal vendég igehirdető mondott. A 2 Tim 1:6-7 alapján kifejtette, hogy közös érzésünk a félelem. A sátnak ezt fegyverként használja, hogy megakadályozza a hívők és a királyság fejlődését. Idézte Roger Williamst: aki szerint az indokolt félelem mint a vihar, hirtelen jön, de gyorsan távozik, míg az indokolatlan félelem (a félelem lelke) olyan mint a köd, folyamatos sötétség. A félelmet hit által lehet legyőzni, a hit izmait pedig mozgásban kell tartani.

Simon József lp. a szolgálatba in-

dulókat buzdította, majd a 128. Zsoltár alapján áldást mondott az édesapákra, lévén június harmadik vasárnapja.

A diplomaosztás keretében a hét végzős diáknak Giorgiov Adrián és Simon József lelkipásztorok adták át az okleveleket.

Az ünnepélyen elmaradhatatlan volt a kijelentés, hogy szeptemberben újra lesz felvételi, s nagy szeretettel várják a missziós lelkületű, mélyebb igeismeretre vágyó diákokat. Mert bibliaiskolásnak lenni jó és megéri!

MELEG ADINA

Németországi férfikar szolgált Kémeren

Június 6-án zsúfolásig megtelt a kémeri baptista imaház, amikor a németországi összevont férfikar látogatott meg minket. A környező gyülekezetekből és favakból is sokan eljöttek, hogy meghallgassák a férfikar szolgálatát. Nagyon áldott alkalom volt, éreztük Isten jelenlétét. Jó volt látni a testvérek lelkesedését az Úr iránt, őszintén, tiszta szívből énekeltek. Voltak közöttük nagyon idős testvérek is, ebből is látszik az igazi odaszánt élet, hiszen vállalták a hosszú utazást, azért, hogy közöttünk is az Urat szolgálhassák.

Több ismerős éneket is énekeltek, és mi is bekapcsolódtunk és énekelünk velük együtt. Jó volt együtt dicsőíteni Istent a „Hálát adva, áldja Istent” című énekkel, melyet a férfikar németül énekel, mi pedig magyarul. Az igehirdetés sem maradhatott el. Az igehirdető, Schalk Werner testvér, Dániel és a három zsidó ifjú életét bemutatva bátorította a hallgatókat és különösen a fiatalokat, hogy éljenek tiszta és Istennek tetsző életet.

Hálásak vagyunk Istennek ezért az áldott estéért. **VAD JOHANNA, Kémer**

Teológiai tanévzáró Magyarlónán

Június 22-én került sor teológiánk tanévzárójára, a magyarlónai gyülekezetben. Az ünnepély kezdetén dr. Giorgiov Adrián dékán testvér arra kérte a gyülekezetet: imádkozzunk, hogy Isten küldjön munkásokat, mert „Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Lk 10:2). A teológusok alkalmi kórust formáltak, bizonyágtételek is elhangzottak részükről. Mezei Ödön végzős teológus nagyváradi diákkorának tanulságairól szólt, majd bátorította a gyülekezetet és teológus társait, hogy nézzenek fel Krisztusra. Szabó Sándor teológus megtérése történetét mondta el és kiemelte az 1Kor 16,13-at: „Vigyázatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”.

A dékáni beszámolóban ismertetőt kaptunk a teológiáról, azt követően a teológusok mutatkoztak be és elmondták, hogy Isten kegyelméből hanyadik évet fejezték be: Mezei Ödön negyedévet, Fűrészkes-Szálasi Rudolf harmadévet, Szűcs Dániel másodévet, Oláh Elemér Róbert első évet, Józsa Zsolt negyedévet levelező tagozaton, Máté András, Molnár Ottó Róbert, Kelemen Sándor Tomi és Szabó Sándor másodévet levelező tagozaton.

Dr. Kis Juhász Vilmos oktatási

Az első sorban balról jobbra: Borzási Pál, Kis Juhász Vilmos, Giorgiov Adrián, Bálint Pál; második sorban: Szabó Sándor, Oláh Elemér Róbert, Fűrészkes-Szálasi Rudolf, Kelemen Sándor Tomi, Mezei Ödön, Józsa Zsolt, Máté András és Szűcs Dániel.

alelnök hirdette ez alkalommal Isten ígését. Az 5Móz 8:1-10 alapján bátorításként és egyben figyelmeztetésként is elhangzott, hogy üzenet hordozóknak kell lennünk. Az igehirdetés befejező szakasza bátorítás volt, hogy dicsérjük Istent mindenért és ne csak azért legyünk hálások amit ad, hanem öregette, Aki ad.

Bálint Pál tanárunk szolgálatában elmondta, hogy meg kell erősödnünk a belső emberünkben, mert akik lelki

munkára készülnek, azok harcot végeznek – bátorítás volt ez számunkra, a lankadatlan készülésre, és hogy még inkább imádkozzunk egymásért.

Kívánjuk a végzősnek, hogy a szolgálatban legyen kitaró, alázatos, és hív mind haláláig. „Vegyétek magatokra az én ígámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek” (Mt 11:29).

FÜRÉSZES-SZÁLASI RUDOLF

Váradiai Szatmáron

Május 25-én, Szatmárnémetiben, nagyszerű testvéri közösségápoló és istentiszteleti alkalmak voltak. Vendégeink a Nagyvárad-belvárosi gyülekezetből érkeztek, az ének-zeneakar Bokor Barnabás testvér vezényletével. Reggel már fél kilenc előtt megérkeztek és egy rövid teázás után kezdtük az imaórát. Testvéreink felemelő, Istent dicsőítő, lelki énekeket énekeltek, bizonyágtételek, költemények is elhangzottak. Dél előtt és délután Giorgiov Adrián lelkipásztor testvér szólt Isten ígését, ami által táplálkoztunk lelkileg. Köszönjük az Úrnak és testvéreinknek is e napot, és kívánjuk, hogy mind Nagyváradon, mind pedig Szatmárnémetiben terjedjen az evangélium, és még sokan megtérjenek. SZÜCS SÁNDOR *lp. Szatmárnémeti*

Nagyvárad-Belváros – Kettős ünnep volt pünkösdvasárnap a nagyvárad-belvárosi gyülekezetben. Megemlékeztünk arról, ami az első pünkösdkor történt Jeruzsálemben, de annak is örülhettünk, amit a Lélek napjainkban végez Nagyváradon és környékén. Hat fehér ruhás vallotta meg a bemerítés vízében, hogy mit cselekedett Isten az ő életükben: *eltörölte a múltat, s ímé újjá lett minden*. Öten közülük (Felföldi Edina, Király Zoltán, Sági Márk, Szűcs Péter és Balázs László) a nagyvárad gyülekezet tagjai lettek, egy testvérnő pedig (Sztármári Anna) a fogyvásárhelyi gyülekezet tagja. Ennek megfelelően két lelképásztor végezte a bemerítést, a váradiaikat Simon József, fogyvásárhelyi testvérnőket pedig Bánya János merítette be.

Isten üzenetét Giorgiov Adrián lp. tolmácsolta az ApCsel 2:32-41 alapján. Elhangzott, hogy a Lélek egyik rendkívüli munkája a készítés, az indíttatás. Készítet valaminek a mondására, valaminek a megtételére. Az első pünkösdkor készítette az embereket a megszólalásra,

Pétert a bizonyágtételre, a hallgatókat pedig, hogy kérdéseket tegyenek fel. Másokat megtérésre, bemerítkezésre indított. Ma is készlet bizonyágtetésre, bűnbánatra, bűnelhagyásra, bemerítkezésre.

Bemerítés után Giorgiov Adrián lp. Isten kérését továbbította a jelenlevők felé: „*Adjad fiam, a te szívedet nékem!*” (Péld 26:23). Ezt követően a három pásztor Isten áldását és Lelkének vezetését kérte a frissen bemerített tagokra, János Anita és Pál Attila egy-egy szál viraggal és könyvvel ajándékozta meg őket a gyülekezet nevében. Bárcsak mindannyian nyitottak lennének a Szent Lélek készítéseire, s engedelmeskednének, ne csak pünkösdkor, hanem életünk minden egyes napján! (**Meleg Adina**)

A fotón az első sorban (balról jobbra): Bánya János, Simon József, Giorgiov Adrián; második sor: Balázs László, Szűcs Péter, Sztármári Anna, Felföldi Edina, Sági Márk és Király Zoltán. (Fotó: Kulcsár Péter)

Hegyközszenzmiklóson járt Jim McKinnon és csoportja az amerikai Magnolia-i baptista gyülekezetből

Nagy örömben volt részünk június 1-jén: hosszú idő után Megváltónk újra megajándékozott bennünket rég látott testvéreinkkel az Amerikai Egyesült Államokból: Jim McKinnon és felesége Sara, unokájuk Macey, valamint Jim Davis és felesége, Judy látogatott el hozzánk. Vendégeink délelőtt a szalárdi magyar baptista gyülekezetben szolgáltak. Délután Hegyközszenzmiklóson roma családokat kerestek fel. Ezt követően a helyi gyülekezetben Isten ígéjének alapján arról a munkáról tettek bizonyágot, amit kegyelme végzett el az életükben.

Szolgálatuk Hegyközszenzmiklóson 2005-ben kezdődött. Komoly anyagi segítséget nyújtottak az imaház épületén még hátramaradt munkálatok befejezéséhez, egy kút fűrészához, valamint új kerítés és kapu elkészítéséhez. Nagyobb áldozatot vállaltak a lelki munkában. 2006-tól kezdve több alkalommal Jim McKinnon és Tommy Wallance csoportokkal érkezett, és nyári bibliaiskolát

tartottak Hegyközszenzmiklóson és Szalárdon. Volt amikor naponta 150 gyermek is részt vett a foglalkozásokon. A szentmiklósi záróalkalmakon, helyszűke miatt rendszerint kimentünk az imaház udvarára, ahol a felnőttekkel együtt több mint 200 személy hallhatta az evangéliumot. Utoljára 2010-ben jártak közöttünk. Az eltelt időszakban

Tommy Wallance az Úrhoz költözött, a munka vezetése Jim McKinnonra maradt.

Hálások vagyunk Istennek távoli testvéreinkért, akik által mind több roma gyermek és felnőtt szívéhez jutott el az örömhír Hegyközszenzmiklóson.

KELEMEN SÁNDOR TOMI, Szalárd

„Mértékletesen, igazán és szentiül élünk a jelenvaló világon”

Interjú a clevelandi Bethánia magyar baptista gyülekezet lelkipásztorával (Amerikai Egyesült Államok)

Élete, szolgálata sokféle nyelvi és nemzetiségi környezetben formálódott, hasonlóan valamelyest a mi erdélyi helyzeteinkhez, és mégis eltérően attól – derül ki a **Dr. Pintér Zoltán** (60) lelkipásztorral készített beszélgetésből. ... „Augusztusban lesz a magyar baptista lelkipásztorok világtalálkozója” – próbáltam érvelni, amikor interjúalanyunk kissé szabadkozott –, „és a főszervező testvér azzal engedett el, ha Clevelandban járok, ne térjek haza üres kézzel.”... A Bethánia imaházban, húsvétvasárnap délután, az istentisztelet végeztével került sor az interjúra.

Mióta pásztorolja a gyülekezetet?

DR. PINTÉR ZOLTÁN: Tizennégy éve, 2000 karácsonyától folyamatosan mostanáig. Ettől jóval régebben, 1987-ben jöttem Amerikába. Akkor is magyar csoportot pásztoroltam, és mellette délszláv missziót kezdtem itt Clevelandban, az angol gyülekezettel.

Milyen nagy most a Bethánia?

– Ötvenkét aktív tagja van, korábban volt hetven-nyolcvan. Működik vasárnapi iskola, női és férfi kör. Az ifjúság most kissé csökkenőben van. Ilyen körülmények között élünk, a nyelv fontos a fiatalok számára, és az angol gyülekezeteknek a vonzása.

Teológiai doktor a testvér?

– Igen, Doctor of Sacred Theology; a '90-es években a Bethany Bible Theological Seminary hallgatója voltam, ott szereztem a mester fokozatot is.

Az igehirdetésben említette a civil kenyérkereső munkáját:

– Idősök voltak a csoportban, akiket pásztoroltam, úgyhogy nem volt szívem elfogadni fizetést tőlük, inkább neki láttam a munkának, '87. novemberétől kezdtem dolgozni, és amellet végzettem a pásztori szolgálatot. Két helyen is volt kicsi magyar csoportunk, meg elindítottuk itt Clevelandban a dél-

szláv missziót, majd Kanadában is egy gyönyörű missziót.

Missziós társaság hívta meg?

– Nem, hanem egy angol gyülekezet, a Cleveland Baptist Church, Ohio államban, Brooklynban (kb. 1500 tagja van), a gyülekezetben levő kis magyar közösség lelki gondozására, itt az autóbusz-misszióba is bekapcsolódván teljes mértékben. Azután itt alapítottuk meg a délszláv missziót, amikor rádöbentünk, hogy nagyon sok azoknak a száma, akik a szerb, horvát, szlovák, meg az orosz nyelvet is beszélik, de nincsen közösségük.

Honnan indult az életútja?

– A születési helyem Zenta, egy bácskai város a Tisza mentén, de a fiatalkoromat egy ehhez közeli faluban, Padé-n töltöttem. Volt ott egy elég szép taglétszámú magyar gyülekezet. Jelenleg sajnos már nem működik, az épületet is eladták.

Iskoláit magyarul végezte?

– Az első két évet, a többi majdnem mindet szerb nyelven, és cirill betűkkel; a zágrábi egyetemen kezdtem a horvát nyelvet, meg a latin írást. Odahaza magyarul beszélünk, szüleim csak kicsit tudtak szerbül. Aggódtak is, mi lesz velem, amikor átiratkoztam harmadikban a szerb iskolába, mert úgy láttam, hogy így nagyobb lehetőségem van a továbbtanulásra – hála Istennek, hogy végig kitűnő tanuló voltam. A középiskolában automatizálással és a gépkocsival kapcsolatos szakismereteket is kaptam. Azután következett Zágráb-ban a közlekedési mérnöki egyetem, végül Újvidéken a teológiai szeminárium, négy év, szerb nyelven.

Szülei hívók voltak?

– Nagyapámtól kezdve mindenki a családban. Nagyapám a gyülekezet alapítója is volt, meg a nagybátyám. Az ő testvére volt egy időben a jugoszláviai baptista szövetségnek az elnöke, később Argentínában szolgált, Pintér Sándor. Én egészen '87-ig magyar gyülekezetekben szolgáltam, a Vajdaságban, Bertalan testvérrrel. Aztán történt, hogy meghívást kaptam ide, elindítani egy délszláv missziót, és magyar csoportot is támogatni.

Csak három évre gondoltam, hogy jövök. Viszont odahaza kitört a polgárháború, lezárult minden előttem és nem mehettem vissza.

A családja?

– Feleségem horvát származású, Szilva (*a magyar Szilvia*), Vukovári, kicsit beszél magyarul. Az első gyerekünk meghalt még odahaza születése után. Két lányunk, meg egy fiúnk van: Kaszja (30) és Sara (28, férje Jason DePalma) még odahaza születtek, Filip (22) már itt született, '92-ben. Mind a három gyerek elfogadta az Úr Jézus Krisztust, aminek nagyon örülünk.

Úgy tudom, már nyugdíjas:

– Rokkantt nyugdíjban vagyok, mivel 2006-ban történt a betegségem kezelésekor egy orvosi hiba, és azóta nem tudom végezni a munkámat, még a lelki szolgálatot is nehezen.

Járt-e már Erdélyben?

– Sajnos nem, csak a Jugoszláviával határos romániai részt látogattuk meg. Nehéz idők jártak még akkor.

Hogy látja a mai kor kihívásait?

– Erről beszélni (*mondja elkomolyodva*), ahhoz sokkal több időre volna szükség. Rengeteg a kihívás, úgy gondolom, nem csak itt Amerikában, hanem odahaza is; különösen a fiataljaink vannak kitéve az új irányzatoknak.

Milyen üzenete lenne a Szeretet olvasói számára?

– Mostanában a Titushoz írt levél 2. rész 11-14-et szoktuk küldeni, én ezt mondanám: „*Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget, a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentiül éljünk a jelenvaló világon*” – ez a kihívásokról is szól, amilyenekkel szembe kell néznünk – „*Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; aki önmagát adta miértünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.*”

Köszönjük szépen a beszélgetést és az üzenetet! (Kérdezt: Szilágyi László)

Konferencia a kolozsvári missziókerület nőtestvéreinek

Ha asszonyi gondolatvilágunkba beletekinthetett volna valaki június első heteiben, láthatta volna, hogy egyre növekvő vágygal terveztük a kolozsvári missziókerület nőtestvérei számára a konferenciát.

Mert foglalkoztat minket asszonyi sorsunk, anyai teendőink, hogyan imádkozunk gyermekeinkért, hogyan védjük meg őket, s mi van, ha valamit elrontottam? Meg az is, hogy hogyan osszam be időmet – a férjem, a gyerekek, a háztartás és a munkahely vonatkozásában.

Másfelől az előadók is készültek, de egyikük életében Isten próbát adott, kislát baleset érte.

Aztán az utolsó simítások folytak a vendégfogadáshoz, de jó volt, hogy a férfitestvérek is besegítettek.

A találkozó előtti este még felhívott faluról egy 88 éves testvérnő, annyira szeretne eljönni, mondta, de még senki nem ajánlkozott, hogy elhozná autóval...

Június 21-én, szombaton, várankozó szívvel jöttünk az Úr házába. Pál apostol örömeleiből bátorítottak bennünket Rácz Ibolya szavai Kiskapusról, aki kihangsúlyozta, hogy aggodás helyett mindig válasszuk az imádkozást (Fil 4:6-7). Ezt követően ismerkedtünk, beszélgettünk: hat helységből 31 testvérnő gyűlt össze. A Királyok Királyának asztalának vendégei vagyunk (2Sám 9:7), hallottuk a köszöntő szavakban, majd további bőség fogadott minket.

Nagyon fontos tudnunk, mondta első előadónk, Székely Enikő nagyváradi, hogy miként vélekedik Istenrőlünk. Ez nagymértékben befolyásolja az imaéletünket. Isten szerető Atya, kérnünk kell tőle, hogy terjessze ki védelmét gyermekeinkre fizikai, lelki és szellemi értelemben is. Tíz nappal azelőtt kisfia ágya mellett állt a sürgősségi osztályon, Isten szinte hallható módon szólt hozzá és megnyugtatta: „Gyermeke, hallottam minden imádat, meghallgattam, s ott volt kezem gyermeked feje alatt. Megvédtem, ahogyan kérted, mert szeretem és tervem van vele.” Tudjuk,

hogy imádkoznunk kell gyermekeinkért, felmérjük az ebben rejlő erőt, mégsem imádkozunk úgy és annyit, amennyit kellene.

Közbenjáró imádságra indíthat, hogy szülőkként védelmet vágyunk biztosítani gyermekeinknek, mert felölsek vagyunk értük, és így imádságaink által nagyszerű lehetőséget kapunk az Istennel való együttműködésre. Mindeközben áldottak leszünk mi magunk is: folyamatos tisztaságra törekszünk (1Tim 2:8), mélyül az Istennel való kapcsolatunk, Isten védelmét élvezzük, teljes békességet, nyugalmat (Mt 11:28). Áldottak lesznek azok, akikért imádkozunk: Isten kezébe vannak, védve az ellenségtől, Isten formálja őket és megvalósítja tervét az életükben.

Isten Lelkének indítására Enikő már kismamaként elkezdett imádkozni gyermekeiért, más kismamákkal összefogva, de csak később hallott a Közbenjáró Édesanyák Nemzetközi Szervezetéről. Harminc éve úgy indult ez, hogy egy édesanyát a gyermeke iránt érzett féltő szeretete arra indított, hogy imádkozzon gyermekéért és

erősítésképpen egy imatársat keresett. Lehetőségünk volt imádkozni, ahogyan ők gyakorolják, dicsőítve először Istent, bűnvallást téve, ezután hálát adva és végül kérésünkkel jöve Isten színe elé néhány választott igever alapján.

Bálint Pálné Ibolya előadásában kifejtette, hogy mely életkorban milyen anyai feladataink vannak, és, hogy hogyan imádkozunk folyamatosan a gyermekeink szükségletei szerint. Tudnunk kell, hogy minden fejlődési szakaszban más dolgot tanul a gyermek és más dolgokkal támadja a Sátán, a világ őket, így más és más anyai magatartás szükséges.

Nemcsak az anyai feladatainkat kell látnunk, hanem azt is, hogy a gyerekek fejlődése kemény munka, mondta el bizonyágtevésében Kiss Mélea Szamosújvárról. Ahogy szemmel látható egy kisgyermek növekedése, ugyanúgy kell nekünk is lelki értelemben felnőnünk és megtalálnunk szolgálati területünket.

A záró pillanatokban egy kis mécses vehetett át Mélea a helybeli lelkipásztor feleségétől, azzal a bátorítással és felkéréssel, hogy jövőre náluk találkozhassanak a kolozsvári missziókerület nőtestvérei a jakabi feltételek mellett. Addig is imádkozunk egymásért és bárcsak gyermekeinkért is elkezdenénk közbenjárni édesanyákként összefogva, rendszeresen, öröködve.

Szeretetünk jeleként még megemlékeztünk imádságban és anyagi gyűjtéssel is a határon túl szolgáló testvérnőnkéről, Kelemen Krisztináról és családjáról (2Kor 8:3). Az Úr áldja meg munkájukat, és tegye továbbra is gyümölcsözővé!

Vasárnap reggel a 88 éves testvérnő sírva mondta el barátnőjének a telefonba, hogy mennyire szereti őt az ő Ura, mert megadta, hogy ott lehetett Besztercen a női konferencián.

KELEMEN ANDREA, Beszterce

„Hogy mindenek **rendben** legyenek”

Sokat bolyongtam gondolataimban, keresve, hogy mi is volt ennek a nyár-elő, még-nem-nagy-vakáció, még-nem-főszeszidő időszaknak a mottója. S amit találtam, ebben sűrűsödik össze: „Rend a dolgok lelke”, avagy „Mindenek ékesen és jó **renddel** legyenek”. Annak ellenére, hogy idejövételünk óta folyamatosan figyeltünk a rendre, újra és újra abba a helyzetbe kerülünk, hogy napokon, néha heteken át szortírozunk, pakolunk, átszervezzük. Van, hogy egy gondos egéranya ad munkát, máskor az időjárás kényszerít rá. Közben az udvart szépítjük, a sportpályákat hálózunk, készülünk a személyzettel, a lányokkal az előttünk álló időszakra.

Persze bármilyen nagy is az előkészület, a végeredménye számít, hogy áldást kapjunk valamilyen formában: lehet épp a munkában, vagy a szolgálat alatt, a munkaközösségben, vagy egy istentiszteleten, ének vagy imádságon keresztül, egy tanúságtétel által. Arra is rá kellett jönnöm, a rendrakásnak is meg van az ideje – fizikai és lelki értelemben. Néha egymás közt is rendet kell raknunk. Felütik a fejüket kísértések, támadások, melyek bomlasztani akarják a rendet. Van, hogy várunk s imádkozunk, s a rendrakás története, a megbeszélés és a rendezés ilyenformán a legnehezebb. Ehhez kell az imaháttér és az isteni bölcsesség.

Júniusban a társadalom által kiszorított, máshol nem szívesen látott fizikai és értelmi sérülteknek Kiss Ottó lp. által szervezett *Reménység Konferenciát* a pünkösdi vendégek követték, aztán fertőtlenítés, majd teljes nagytakarítás. A nagyvakáció kezdetével egy roma gyerekcsoport jött Erdőszentgyörgyről Dézsi István lp. testvérrel, holland segítőkkel, s az imának ereje volt: a szívek megnyíltak az evangéliumra, s a munka folytatásához el van hintve a mag.

Egy hallássérült gyerekekkel foglalkozó alapítvány is volt itt családokkal, utána pedig egy olyan konferencia került megszervezésre, melyben apák és gyerekeik vehettek részt: tanulságos volt ez az apáknak, hogy jobban figyeljenek gyerekeikre, és a gyerekek édesanyjának munkájára is.

Mától teljes kapacitással népes a tábor (*a cikk július 4-én íródott – szerk. megj.*), egy visszajáró amerikai csapat szervezte gyerekhét izgalmaikat éljük át. Hívjuk az Urat, érintsen meg minden ittlévőt, s tegyen rendet bennünk, köztünk, körülöttünk, hogy „mindenek ékesen és jó **renddel** legyenek” (1Kor14,40).

JOÓ ERIKA

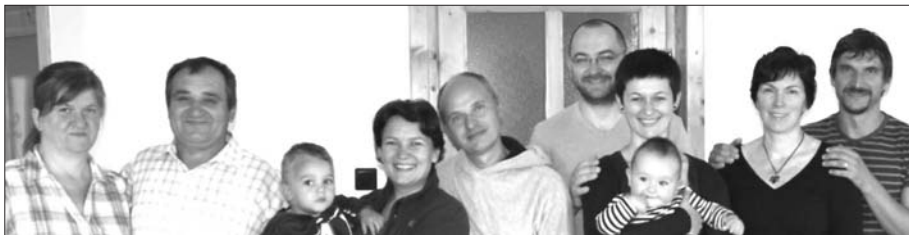

Tartozásként

őriztük a riportanyagokat, hogy valamiképpen csak dokumentáljuk a hargita tábori házaspáros hetet. Tavalyelőtt, 2012-ben indult a kezdeményezés, akkor szép számú résztvevővel.

Tavaly a vártnál kevesebben jöttek el, ennek ellenére augusztus 26-31. között sikerült megtartani a sorrendben második házassági hetet. Ennek a szervezését is *ifj. Erdő Endre* és *Debóra* vállalta Marosvásárhelyről.

Isten a szívemre helyezte ezt a témát, családirag is imádkozunk a problémás házaspárokért – nyilatkozta Endre tv., majd a hét tanulságait ekként foglalta össze: *A Házasságom ígéret földje, vagy pusztai vándorlás?* címet választottuk, ezúttal is *Beke László* és *Betty* voltak az előadók. Úgy látjuk, hogy sokan a házasságot egy szükséges

A 2013-as Fialat(os) házasságok hete a Hargita táborban: a résztvevők egy csoportja a zárónapon.

életciklusnak tekintik: ez a rendje az életnek, meg kell nőszni, férjhez kell menni, de kevés örömet találnak benne. Amikor pedig szembesülnek a problémákkal belefásulnak, és olyan képet festenek róla, mint a kémek többsége az ígéret földjéről: szép és jó, de lehetetlen azt megélni, mert *óriások vannak ott, megerősített városok, és megemészt az a föld.* A másik két véleményre kívántunk rámutatni, hogy ez mind igaz, de van ott *tej és méz, meg vannak áldások*, olyasmik, amiket csak Isten tud ott adni.

A szervezőktől megtudtuk, hogy a nyáron biztatón gyűlt a jelentkezők

száma, aztán több családnál is akadályba ütközött a részvétel. Másokat pedig egyszerűen az tartott távol, hogy nem hallottak időben az eseményről.

A hetet nem problémás párok számára hirdettük – összegzett a szervező –, tehát ne úgy vegyük, hogy aki ide jön, annak a házassága recseg-ropog, és itt majd tákolunk rajta valamit. Úgy vélem, tökéletes házasság nincs, csak *működőképes és javuló...* Szeretnénk, hogy akik itt voltak, lennének jó hírt vivő „kémek” a házasságról, akik továbbra is dolgoznak annak szebbé-jobbá tételén. *(Sz. L.)*

Szépen, mássá formálódjunk – a házasságban

Krisztusi célja a házasságnak, hogy áldozatos szolgálat árán segítse a társamnak kiteljesedni – a benne rejlő lehetőségek szerint... Ekképpen összegzett **Beke László** magyarországi lelképásztor tavaly ilyenkor a Hargita táborban, a fiatal házasságok hetének záróelőadásán. Az 1Kor 13. alapján elhangzott üzenet szerkesztett változata alább következik.

A szeretet himnuszát egy idő óta körülbelül úgy értékelem, ahogy Cseri Kálmánnak a *Tízparancsolatról* szóló könyvében olvastam: „a tízparancsolat az tíz súlyos ige”, ami nem az Istennek – bocsánat a kifejezésért – valamiféle rigolyájából fakad, hogy „Na, ezzel terhelem meg az én népemet”, hanem az Istennek a végtelen szeretetéből teremtménye, az ember iránt. Ennélfogva a korintusi első levél 13. fejezetében nem látok olyanféle romantikát, mint amikor az ember ábrándozva azt mondja, hogy milyen jó is volna, ha ez így lenne az életben. Hanem azt kell észrevennünk, hogy *Isten ígéje élő és ható, olyan mint a kétélű kard*, máskor meg olyan, mint *a sziklazúzó pöröly*, hogy pont azt a munkát végzi az életünkben – emberi kapcsolatainkban és most a házasságunkról szólva –, amire éppen szükség van.

Becsüljük meg a töredékest

„*Most töredékes az ismeretem, most tükör által homályosan látok*” – először ezt a kevésbé emlegetett gondolatát szeretném kiemelni a szeretet himnusznak. Néha az ember sóhajt

egy nagyot, hogy olyan jó lenne látni tisztán és ismerni többet a mi mennyei Atyánkból, és azokból az igazságokból, amelyeknek tényleg csak a vázlatát érzékeljük ebben a világban.

Azt szeretném, testvéreim, most a szívetekre helyezni, hogy becsüljük meg nagyon azt a töredékest az ismeretünkben, és azt a homályost a látásunkban... Egy barátunk, aki nagyon magasán képzett szakember pszichológiában és teológiában, egy beszélgetésen megjegyezte: igen, homályos a látásunk, de már látunk...

Emlékeztek a történetre, amelyben egy vaknak a szeme meggyógyul, és amikor kérdezősködnék tőle azt válaszolja: „*valamit már látok, az embereket olyanoknak, mint a fák, mintha imbolynának*”, s aztán kitisztult a látása. Ez vár ránk az ígéret földjén.

Amikor tehát a „többet, és tisztán ismerni” sóvárgása gyullad fel bennünk, akkor kérdezzük meg magunktól, hogy a kijelentett igazságok azzá váltak-e már a szívünkben, a gondolkodásmodunkban, meg a kapcsolatainkban, és most leszűkítve: a házasságunkban, amivé Isten ezeket rendelte? Ott vannak-e már a helyükön, végzik-

e már a maguk formáló munkáját az életünkben? Ugyanis *kifogynánk az időből*, hogyha szólnánk mindarról, amivé a szeretet teheti az embert.

Ér-e valamit szeretet nélkül?

Mert a házasságunkban is sok mindent megtehetünk úgymond teljesítményből, ha egy kicsit megembereljük magunkat és megfeszítjük az erőnket, képességeinket. Megtörténhet, amiként az apostol mondja, hogy *mindenemet szétszatom a szegények között*, talán még az is, hogy *odaadom az életemet tűzhalálra*, más igazhitű mártírokhhoz hasonlóan. De hozzáteszi, szinte kérdezve, hogy ér-e valamit mindez a szeretet híján –, mert nélküle „*semmi vagyok*”.

Egyetlen embertől

Olyan sokszor vágyunk arra, hogy szeretetet kapjunk – emlegettük a hét folyamán többször is. Vannak dolgok, amelyeket ebben a teremtett nagy világban – ahol lassan mostmár hétmilliárd ember jön-megy, szinte letaposuk egymást –, csupán egyetlen egy embertől kaphatunk meg; attól, aki önzetlenül, Istentől származó fölhatal-

mazás alapján tudja nekünk adni – szeretetből, önmagával együtt. Ezért különleges területe az életnek és az emberi kapcsolatoknak a házasság.

Ejtsünk itt még szót a *mértékegységéről* is, amikor a szeretetről gondolkodunk. Soha ne várjuk azt, hogy a szeretetnek bármiféle más mértékegysége lenne, mint az, amit olvasunk Isten ígében, ami minden házaspár számára kijelöli az utat... Nekünk férjeknek, és a feleségeknek csak úgy kell szeretnünk egymást, amiképpen Krisztus szereti az egyházat: önfeláldozó módon, hogy kiformalódjon ebben a csodálatos közösségben – akár az egyházban, akár egy házasságon belül – a Krisztus képmása.

Beszéljünk a célról

Hosszú utat tettünk meg a héten. Beszéltünk hegyen épült, megerősített városokról, óriásokról – kísértésekről, támadásokról és visszafordulásról is. Most a célról kellene beszélnünk: mi a házasság célja?

Gyermekeink végigcsicseregtek itt az alkalmakat (a mieink csak a szünetben jöttek, ők már nagyok és ha megszólalnak, az már egészen más hangfekvésben hangzik el). A házasságnak az egyik látható célja, hogy megáld bennünket Isten gyermekekkel. Nem szabad eljelenítélteleníteni, ez nagyon nagy áldás. Nélkülük ha nem is céltalannak és értelmetlennek, de jóval szegényebbnek tűnne bármelyikünk házassága. S most ne botránkozzatok meg a kérdésem: de csak ennyi a célja?

Vagy csak annyi lenne, hogy ember és Isten előtt feddhetetlen módon megéljem a szexualitást, ami benne rejtőzik a testemben, a lelkemben, mert hogy Isten azt belealkotta? Tehát csak annyi volna a cél, hogy nem kell deformált és deviáns módon megélni az életnek eme lehetőségét? Igen, ez is célja. Mert amikor a boldog házasságról beszéltünk, akkor erről is szólnunk kellett: igen, hozzá tartozik a beteljesedett élethez, hogy föltárjuk, odaajándékozzuk magunkat egyetlen személynek – ilyen módon is... És még ki tudja, hány ehhez hasonló gondolatot lehetne megfogalmazni a házasságunkkal kapcsolatban, amik után megint csak azt kérdezhettünk, hogy „Csak ennyi a célja?”

Segítsek a társamnak kiteljesedni

Hadd mondjak valamit, ami összefoglalja mindezeket. Isten ígénének a gondolatai alapján próbálom megfo-

galmazni, mert a hétköznapiakban, a házasságról beszélgetve, ilyenképpen ezt nem összegezzük: a házasságnak az Úr Jézus által kijelölt célja, hogy áldozatos szolgálat árán segítsek a társamnak kiteljesedni, a benne rejlő lehetőségek szerint...

Emlékezték? A hét elején szót ejtettünk arról, hogy a férfi és a nő teremtese kapcsán ezt a kifejezést olvassuk a héber szövegben: „*férfivá, illetve nővé építette őket*”. Általában úgy fordítják ezt, hogy megalkotta, megteremtette...

Hajlamosak vagyunk a teremtésre úgy gondolni, hogy Isten nagyvonalúan csettint egyet és azt mondja: „Legyen világosság!”, és ott van a világosság, és ugyanígy: „Na, legyen ember!” és kész az ember. De nem így van. Hanem a Teremtő munkájában látnunk kell egyrészt az alkotói tevékenységet, másrészt pedig azt a szeretetből fakadó gondos munkát, hogy „*azzá építem, amivé válnia kell*”.

Ezt meg kell tanulnunk a Jóistentől. A házasságunkban hasonló módon történik, de ott már rád mint férjre, rád mint feleségre van bízva, hogy elkezd építeni a társadat – a benne rejlő lehetőségeket munkáld és hozd ki.

A táborozás előadója Beke László és Erzsébet volt. A magyarországi Tázlár közszeg baptista gyülekezetének lelkipásztora és felesége a Baptista Egyház Családi szolgálatának munkatársai, valamint az Egymásra Hangolva alapítvány szakmai vezetői (egymasra-hangolva.hu).

Hányszor törekszünk megváltoztatni a másikat, mert kellemetlen a modora, a viselkedése, vagy éppen a szokásai. Hány házasság roppan meg, mert valamilyen módon a feleség mindenáron el akarja idegeníteni férjét a baráti társaságától. És valahol az ilyen „apróságok” kikezdi a közös életet.

Nagyon kell tehát ügyelnünk, hogy ne megváltoztatni akarjuk a másikat. Hanem arra törekedünk, hogy építsük a társunkat, és szeretettel munkálva hozzuk ki belőle azokat a lehetősége-

ket, amelyeket eleve bele helyezett az őt alkotó Isten. Mert az egyikünknek a másikért kell élnie – ez a házasság célja. És hadd mondjam, testvéreim, hogy ez egy gyönyörű szolgálat. Ennek során eltűnik belőlem az önzés, hogy „én ezt így akarom”, és helyébe kerül a „vajon mit tudnék tenni a társamért?”.

Példázat, amikor „mi leszünk”

A tavalyi házaspáros héten említettem a valaha élt egyik legnagyobb „filozófus” mondását, akit úgy hívnak: Micimackó. Történt egyszer, hogy Malackával, szívbeli jó barátjával szeretett volna találkozni. (*Egy televíziós rajzfilmsorozat figurái – szerk. megjegyz.*) És miközben izgatottan készült, azt fogalmazta meg, hogy „a nap legnagyszerűbbik része, amikor te, meg én mi leszünk”... Ugye, mennyire egyszerű, mégis kibeszélhetetlenül csodálatos, hogy vagyok „én”, meg vagy „te”, és ebből a kettőből lesz a „mi”, amikor összeforr az életünk – a mesebeli szereplők a barátságban, mi pedig a szeretetben, a házasság kötelékében.

És valamit hadd mondjak itt, a szeretetben való összekapcsolódás, meg a cél megfogalmazása tekintetében: soha ne mondjuk, például mi, férjek azt, hogy ha majd ő jó feleség lesz, és úgy csinálja, ahogy a Biblia mondja, akkor én meg jó férj leszek, és én is úgy csinálom, ahogy az ige mondja.

Éppúgy, ahogy a megtérések, a megújulások igazából sohasem úgy zajlanak, vagy nem úgy kezdődnek, hogy ránézek a másikra és irigymatlatlanul akarom, és mindent megteszek azért, hogy az a másik megváltozzon. Hanem mindenekelőtt magamért kezdek imádkozni, és teszek lépéseket, hogy velem történjen valami. Nos, a házasságban is, ha változásokat szeretnék, hogy megközelítsük a célt, akkor mindenekelőtt nekem kell ezekben a kérdésekben változnom.

Szépen, mássá formálódjunk

Azt kívánom, kedves testvéreim, hogy amikor innen hazamegyünk, vegyük elő újra ezeket a gondolatokat. És engedjük, hogy a Szentlélek Isten ismét szóljon a szívünkhöz.

Legyünk tudatosak ebben a kérdésben. Próbáljunk megfogalmazni alapvető, könnyen megvalósítható célokat. Először apró lépéseket tegyünk, hogy szépen, mássá formálódjon az életünk.

Én pedig szüntelen remélek...

Érettségizők bizonyágtételei

Bár már eltelt azóta három év, még mindig emlékszem, milyen izgalommal járt az érettségi és arra is, milyen öröm és hála volt bennem, amikor sikeresen vége lett. Azóta is együttérzően gondolok az érettségizőkre.

Biztosan sokan vagyunk még így, amikor imáinkban hordozzuk őket, izgalommal várjuk az eredményt.

Mirjám és Johanna vállalták, hogy megosztják velünk, hogyan készültek fel a vizsgákra, és miként tapasztaltak ebben az időszakban bátorítást és biztatást az Úr részéről. (G. Leona)

Egyszerűen hihetetlen, hogy már vége. Leérettségiztem, de nem igazán nevezném magam érettnak. Sokszor hallottam egyetemistáktól, hogy „az érettségi semmiség az egyetemi vizsgaidőszakhoz képest”, vagy hogy „visszasírod te még az érettségit”. Nyilván igazuk van, egyetérték, valóban nem egy nehéz vizsga, hisz tulajdonképpen tizenkét év felkészülési időnk van rá, mégsem fogom visszasírni, mert úgy gondolom, nagy horderővel bír ennek a sikeressége vagy elbukása. Meghatározza azt, hogy hogyan tovább, hogy ajtók nyílnak vagy zárulnak be előttünk, és ezt nem könnyű megharcolni. Miután az Úr megmutatta nekem, hogy milyen egyetemet válasszak nagyon boldog voltam, ígéretet kaptam tőle arra nézve is, hogy eredményes lesz a munkám (Ézs 52,13).

Mégis, amikor szembesültem azzal, hogy Magyarországon emelt szintű érettségit kell tennem matematikából májusban és rádöbrentem arra, hogy még a tananyag is nagyon sok mindenben különbözik az eddig tanultaktól, kezdtem elcsüggedni. De mikor levettem a tekintetem az előttem levő akadályokról, mindig megláttam Istent, aki végig tenyeren hordozott. Így sikerülhetett az emelt szintű érettségim, ami ugyan időt és energiát vett el az itteni vizsgákra szánt felkészülésből, bátorítást és biztatást adott a következőkre nézve.

Az is harc volt nekem, hogy teljesen Istenre bízam magam, a terveimet, a jövőmet. Egy darabig úgy gondoltam, hogy ha nem sikerül az érettségim, vagy ha nem jutok be arra az egyetemre, amelyikre szeretnék, akkor csalódnai fogok, vagy valamit félreértettem... vagy... vagy... Egy ideig el sem tudtam képzelni, hogy mihez kezdenék, ha netán megbukok valamiből. Azután Isten megmutatta nekem azt is, hogy bármi történjék is, ő a javamat akarja és azon az úton vezet, amelyen járnom kell (Ézs 48,17).

Az izgalom és a kíváncsiság nem múlt el azután sem, miután teljesen Istenre hagytam, de már nem féltem, nem aggódtam a jövőm miatt, őszintén és teljes szívből tudtam mondani, hogy: „*Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged*” (Zsolt 71,14).

Kíváncsi vagyok, bármi is történjék, vagy fog történni veled, kedves olvasó, hidd el, hogy semmi sincs véletlenül, Istennek terve van veled, bízd rá magad, mert megéri.

VERESS MIRJÁM, *Érszőlős*

Adorján Johanna Elizabeth a nevem és 19 éves vagyok. A Kolozsvári Református Kollégiumban tanultam, bio-kémia szakon. Két okból választottam: mert szeretem a biológiát, és hogy egyetemre menve asszisztens szeretnék végezni. Sokat imádkoztam azért, hogy Isten mutassa meg, melyik liceumban van a helyem. Visszatekintve e négy évre, nem bánom, hogy a kollégiumban tanultam, és hálás vagyok Istennek azért, hogy imáim nála meghallgatásra találtak. „*De Isten meghallgatott, figyelt imádságom szavára. Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem*” (Zsolt 66:19-20).

Isten ott is sokat munkálkodott. Esélyt adott arra is, hogy elbeszélgessek személyekkel, akik őszintén keresik az Urat, és a beszélgetések által is hitben növekedni tudjak.

Először is szeretnék megosztani egy számomra kedves igeverset, ami sokat segített és bátorított az érettségire való készülésemben is: „*Mert én, az Úr, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj,*

én megsegítlek!” (Ézs 41:13).

Aki már túl van a vizsgákon az tudja, hogy az érettségi alapos felkészülést igényel és sok izgalommal jár. Viszont tudni kell, hogy ebben a „nehéz időszakban” sem vagyunk magunkra hagyva, hanem Mennyei Atyánk gondot visel rólunk, bölcseséget és erőt ad a tanuláshoz. Sokszor éreztem azt, hogy már nincs türelmem, már nincs kedvem a tanuláshoz, de csodálom Istent, mert ő mindig talált rá módot, hogy felbátorítson, és kitartást adjon.

A jövőben asszisztens szeretnék tanulni. Az Úr e négy év alatt ezt a döntést kimunkálta bennem, habár sokszor nemet mondtam, és úgy éreztem, hogy lehet mégsem ez való nekem. Tovább imádkoztam, hogy Isten alakítsa ki bennem a döntést afelé az egyetem felé, ahol ő a helyemen lát.

Azért döntöttem így a továbbtanulásom felől, mert az Úr a szívemre helyezte azt, hogy ezáltal is segíthetek az embereknek, így is adódik alkalom a bizonyágtevésre, elmondani, hogy tart még a kegyelmi idő. Láttam azt, hogy a beteg emberek mennyire igénylik azt, hogy valaki egy kedves szót mondjon nekik, vagy valakitől bátorítást kapjanak.

„*Bölcsész teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.*” (Zsolt 32:8).

Az Úr akarata szerint szeretném majd végezni ezt a munkát.

Hiszem, hogy ő velem lesz, erőt és kitartást ad a továbbtanuláshoz.

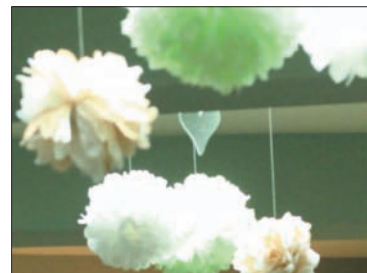

ADORJÁN JOHANNA ELIZABETH
Kolozsvár

Ifjúsági rendezvények 2014-ben

- Szeptember 26-28. Országos ifjúsági konferencia – Zilah
- November 29. Emabisz vezetőség-választás – Kolozsvár
- Dec. 30.-január 2. Szilveszter, Hargita tábor

Bővebb információk: www.emabisz.ro és facebook.com/emabisz

Hogyan vezet Isten?

Ifjúsági teaház a Rogériuszon

Első alkalommal szervezett a nagyvárad-rogériuszi ifjúság teaházat fiatalok számára. A június 27-i alkalomnak kettős célja volt: kapcsolódás és lelki növekedés. A sok tanulásban/munkában egy kis respiró, az élet kérdéseiben Isten vezetésére való ráhangolódás. Meghívott előadó Erdei Sámuel, frissen diplomázott teológus volt.

Az este játékkal és sok vidámsággal indult, majd komolyabb vizekre eveztünk. Két bizonyágtétel következett Isten vezetéséről, és egy imára való buzdítás arra nézve, hogyan legyünk a helyünkön. Istent dicsőítő lelkes éneklés töltötte meg a termet.

Az előadásban Sámuel betekintést engedett élettörténetébe, ahol sokféleképpen tapasztalta Isten vezetését. Saját terveit feladva kellett engedelmeskednie Isten szolgálatra való hívásának.

Egyik legbátorítóbb gondolata volt: „Sose add fel az élet küzdelmeit, mert Isten vagy alád helyez egy biztos sziklát, vagy megtanít repülni! Ha Isten bezár előtted egy ajtót, ne félj, mert megnyit egy ablakot és megtanít repülni!” Lehet, nehéznek tűnik Isten vezetését megérteni és engedelmeskedni neki, de ha ő szól, lépj ki a barkedől és soha ne nézz hátra, vagy lefelé!

Jó volt hallgatni ezeket a gondolatokat, a személyes történeteket. Jó volt ismét megerősödni abban, hogy ha Isten vezet, akkor ő a megfelelő időben, helyen és megfelelő emberek által betölt minden szükséglet az ő országának építése érdekében.

Az alkalom végén Isten egy ének által is próbára tett bennünket: „*mindenem tiéd, az egész életem...*”. Képesek vagyunk mindannyian elmondani az énekíróval együtt, hogy „*mindenem tiéd*”? Hadd engedjük, hogy Isten vezessen és legyen igaz ránk nézve az, hogy „*nem én, hanem Krisztus*”!

SZÜCS DÁNIEL, Nagyvárad

„Sose add fel az élet küzdelmeit, mert Isten vagy alád helyez egy biztos sziklát, vagy megtanít repülni!”

Június 3-án volt Pósalakán **Albert Gizella** (született Varga) temetése. Testvérnőnk az Úr 92 évvel ajándékozta meg, rövid betegségét türelemmel hordozta, békésen imádkozott és azt panaszolta csak, hogy a családi Bibliát nem lehetett bevenni a kórházba. A gyászistentiszteleten Bányai János helybeli lelkipásztor hirdette Isten vigasztaló ígét a népes hallgatóság előtt, imádkozunk, hogy a hirdetett ige teremjen gyümölcsöt a hallgatók életében. A paptamási és a bihari testvérek részvételével egy összevont énekkar is szolgált. A boldog feltámadás reményében búcsúzunk. *(Albert István Zsolt)*

Június 7-én volt Magyarlónán **Péter Ilona** testvérnőnk temetése, aki 82 esztendő kapott ajándékba a mi Urunktól. Testvérnőnk már fiatal korában elfogadta az Urat személyes Megváltójának, és 1947-ben merítkezett be Kolozsvárott Dénes Ferenc lelkipásztor által. 1950-ben házasságot kötött Péter Gáspárral, akivel 63 évet élt szeretetben és békeségben. Házasságukat Isten négy gyermekkel ajándékozta meg: Gáspár, István, Ilonka és Sándor, akik közül István a lelkipásztori szolgálatra is elhívást nyert. Az 1960-as években történt lelki ébredéskor Isten kegyelme megújította testvérnőnk életét is.

Folyó év tavaszán lett nyilvánvaló, hogy a betegsége gyógyíthatatlan, amit viszont Isten akartában megnyugodva fogadott. A temetési istentiszteleten Bándi Sándor (Róm 8,28) és Pardi Félix (Jel 14,13) testvérek hirdették az Igét, míg a temetőkertben Veress Ernő testvér (Zsolt 116,15) szólt a feltámadás áldott üzenetét. A gyászoló család számára Isten gazdag vigasztalását kívánjuk. *(B.P.)*

Március 25-én kísérté utolsó útjára a család és a szilagygyörcsönyi gyülekezet, **Véghe Erzsébet** testvérnőt. A gyászistentisztelet, a szilagygyörcsönyi nagy imaházban volt megtartva, ahol ígét hirdetett Pardi Félix, zilahi lelkipásztor és Módi Miklós a körzet lelkipásztora. Isten vigasztaló üzenetét az 1Kor 15:26 alapján hallgathattuk meg.

Kedves, szerény, szorgalmas, hívő, imádkozó asszonyként ismerték gyülekezetében illetve a faluban. A feltámadás és a boldog vizionlátás reménységével váltunk el egy ideig tőle. Emléke legyen áldott. *(Véghe Anita)*

Id. Püsök Kálmán temetése június 3-án volt Egrespatakon. A gyászistentisztelet unokatestvére, Bándi Sándor nyugalmazott lelkipásztor vezette, amelynek keretében Pardi Félix zilahi lelkipásztor magyarul, Kovács József szövetségi főtáitkár román nyelven hirdette Isten vigasztaló üzenetét. A temetőkertben Borzasi István szilagyperczeni lelkipásztor irányította a gyászolók figyelmét a idegvalókról, az örökkévalókra. A gyászszertartás keretében az egrespataki énekkar, illetve a zilahi fúvós zenekar szolgált. Elköltözött testvérünk emléke áldott és szívünkben őrizzük!

Id. Püsök Kálmán a Diósadon született 1940. február 24-én, Püsök István és (Géczi) Borbála baptista szülők első fiaként. Nyolc éves korában, szüleivel és István öccsével, akivel egész életükön át szeretetteljes testvéri kapcsolatban éltek, a szilagygyörcsönyi Selymesilósvára költöztek. Itt, a Magura hegység tövében, a falu széli családi házban élte le ifjú éveit, aminek kedves emléke egész életén át elevenen élt szívében. Gyermekkorától tevékeny tagja volt a baptista gyülekezeteknek, bárhol is lakott. 14 éves korában, nyilvánosan is megvallotta hitét és alámerítkezett Kulcsár István lelkipásztor által az ilosvai gyülekezetben.

Fiatalon kezdett dolgozni. Előbb mint kovács, illetve kőművessegéd, majd több éven át bányászként kereste a kenyeret a sarmasági, lupényi, és a Lesu Ursului-i bányákban.

Életének fontos mozzanata volt, amikor 1962 őszén Egrespatakon járva rokonlátogatóban, megismerkedett Kui Bertával, akivel 1963 januárjában jegybe is léptek, majd 1963 február 13-án házasságot kötöttek az ilosvai gyülekezetben.

Házasságuk elején négy évet Ilosván laktak, 1967 januárjában felesége szülőfalujába, Egrespatakra költöztek. Isten három gyermekkel áldotta meg őket, Évával, Kálmánnal és Dániellel, akiket önfeláldozó, mély szeretettel neveltek.

Egrespatakra költözve munkát talált a zilahi Emailati drótfeldolgozó gyárban, ahol 19 éven át raktárosként dolgozott nyugdíjba vonulásáig. Itteni munkáját nagy szeretettel és hozzáértéssel végezte. Főnökei és munkatársai szerették és tisztelték, hisz mindig kész volt segíteni azokon, akik bármilyen segítségkéréssel hozzá fordultak.

A helyi baptista gyülekezet vezetőségében éveken át különböző tisztségeket töltött be. Különösképpen fontos szerepet bízott rá Isten a romániai változások után az új imaház felépítésében.

Nyugdíjas éveiben a mezőgazdasági munkába vetette bele magát és nagy előszeretettel ment a mezőre lovaival, illetve traktorával. Hetvenéves koráig soha nem volt kórházban, és orvost is ritkán látott betegként. Azonban hetvenes éveinek az elején többször érte agyvérzés és egészségi állapota egyre jobban meggyengült. Még betegen is befogta a lovát és kivitte a feleségét a mezőre, hogy elvégezhesse a legfontosabb teendőket. 2013 tavaszától egyre inkább ágyhoz kötött lett, majd életének utolsó szakaszában teljesen elgyengült. Betegségét minden panasz és zúgolódás nélkül hordozta. Felesége hűséggel és szeretettel gondozta, gyermekeik is besegítettek lehetőségeik szerint.

Bár gondolkodása lelassult, halála előtti napig értelme épen megmaradt és kommunikált. Három héttel halála előtt kórházba került, ahol a látogatói jelenlétében a következő éneket énekelte: „*Urunk megbocsátott nekünk Halleluja, Eltörölte bűneinket Isten Fia, Mi a mennynek útján megyünk, Mily boldog kis csapat vagyunk*”. Ugyanezt az éneket halála előtt egy héttel Kanadában élő fiának, Dánielnek is elénekelte a telefonba.

Halála előtt két nappal, áldozócsütörtökön, még bekapcsolódott felesége éneklésébe, aki a „*Tenger hullámzó vizén, siklik a hithajóm*” című éneket énekelte. Elköltözése május 31-én hajnalban, történt felesége és két gyermeke jelenlétében.

A gyászoló család nevében köszönjük mindazoknak, akik jelenlétükkel, valamint imádságaikkal megkönnyítették számunkra az elválás pillanatait.

(Püsök Dániel lp., Torontó)

Miért nem mentél arra, amerre a nap lemegy?

Részletek Megyesi József nyugalmazott lelkipásztor és festőművész önéletrajzi könyvéből

Ilyenképpen idézik a háború borzalmait a székely édesanya 18 éves fiához intézett szavai: „*Miért jöttél haza? Miért nem mentél arra, amerre a nap lemegy?*”. Most, augusztusban 70 éve történt a 2. világháborús romániai kiugrás, majd a Keleti-Kárpátokon közeledő front elől a Háromszék-megyei leventék nyugatra való menekítése. Az akciót a hatóság kezdeményezte, hamarosan más régiókban is, de a fiatalok szervezett mentése nagyon hamar kifulladt, és az éhesen, betegen kóborló magányos csapatoknak szinte jól jött valahol a fogság. Ezeket az emlékeket az apákról, nagyapákról sok erdélyi hívó családban máig megőrizték.

1944 nyarán, amikor a szovjet csapatok elérték Románia határát, a háborús hangulat véget vetett a diákok vakációjának. Munkatáborba kellett menniük. A marosvásárhelyi repülőtér planirozását végeztük. Meggyesfalván, közel a repülőtérhez, szénapadláson volt a szállásunk. El-látásunkról a magyar hadsereg gondoskodott.

Körülbelül két hét után a Görgényi-havasokban elrejtett katonai repülőtérre vezényeltek. A szakácsnők nem voltak hajlandók kijönni a táborba. Ki fog főzni a száz és valamennyi diáknak? Unokatestvérem, Ervin a tábor irodáján dolgozott, és amikor ez a probléma felmerült, rám gondolt, mivel odahaza elég jól forogódtam a főzés körül. Az irodában is akadt egy diák, aki szeretett főzni...

Bennünket **1944. augusztus 23-a** itt ért a táborban. Egész éjszaka zúgtak a repülő. A zajuk elárulta, hogy nagy gépek érkeztek, vagy távoztak. Másnap a tábor felszámolták. A konyha felszerelésének átadása miatt unokatestvéremmel még egy két napot ott töltöttünk. Azután igyekeztünk az első, hazafelé tartó vonattal elindulni. Amikor a zsúfolt kocsi Csikszereda állomására értünk, megdöbbenve láttuk a magyar katonákat, s köztük sebesülteket is. Egyszer csak megpillantottam az apai ágról származó unokatestvéremet, Rezsőt. Ő már annyit tudott, hogy Romániában valami történt, mert a Keleti-Kárpátok vonulatán az orosz katonák megtámadták az ott állomásozó magyar katonákat. Visszaverték őket, de itt vannak a sebesültek is.

Szerelvényünk, ha késve is, de megérkezett Sepsiszentgyörgyre. Amikor a Kovásznára járó vonatról érdeklődtünk, tudtul adták, hogy már nem közlekedik. Viszont hallható volt a várostól délre fekvő demarkációs határtól jövő ágyúk, géppuskák hangja. Nem volt más lehetőség, gyalogosan indultunk hazafelé.

Mielőtt az éjszaka sötétsége ránk borult volna, az első faluban egy idős házaspár megengedte, hogy a szénapadláson aludjunk.

Másnap reggel folytattuk utunkat, és a déli harangszóra megérkeztünk szülőfalunkba. Amikor édesanyám meglátott, elképedve csak ennyit mondott: „Miért jöttél haza? Miért nem mentél arra, amerre lemegy a nap?” Hirtelen nem tudtam fölmérni határozott szavait.

Egy hét következett, s ez idő alatt, látva éjszaka a világító lövedékeket, hallva a meg nem szűnő fegyverek dörögését, már megértettem az anya féltő, aggódó szeretetét. Napok kérdése, és a szovjet hadsereg betör Erdélybe. Mi lesz a fiával, s mindazokkal a fiatalokkal, akik még nem vonultak be a hadseregbe. Az Úr gondoskodott!

Szeptember 6-án, Kovásznán kihirdették, hogy a korombeliek, mint leventék, este hat órára, három napi élelemmel legyenek a községházánál. Amikor már az esthajnalcsillag fényleni kezdett, ötven 17-19 éves ifjút elindítottak hátizsákkal, gyalog Kézdivásárhelyre.

Az éjszakából megmaradt időt pihenéssel töltöttük a városban. Innen a kis levente csapat reggel elindult Torja községen keresztül Tusnádfürdő felé. Ezt az utat ismertem, lovasszekéren sokszor vittek a rokonok Nagybaconba. Szép idő volt, és lassan maradtak hátunk mögött a kilométerek. Órákig feltűntek és átrepültek a fejünk fölött az orosz felderítő gépek. Ahogy hallható lett a zúgásuk, a kis csapat szétszaladt: árokba, a föld barázdáiba, bokrokba, mert ahol mozgást észleltek, ott a géppuskával végigsöpörtek.

Délutánra érkeztünk Tusnádfürdőre. Itt a székely hadosztály egyik alakulatával találkoztunk. Köztük volt Séra Feri bácsi, egyik unokatestvérem férje. Ez az alakulat is ott szédelgett tanács-talanul a fenyőfák árnyékában.

A csapatunk kezdett széteszlani, mivel az állomáson kijelentették, utazási lehetőség nincs. Néhányan kiálltunk az országútra. Egy teherautó elvitt Csikszeredáig. Lehetünk tízen, tizenketten. Mitévők legyünk? Hol fogunk meghalni? Ahogy erre, meg arra barangoltunk, eljutottunk a kaszárnyáig. Jó volna ide bejutni, de hogyan?

Egy idősebb fiú megszólalt: „Fel kell keltenünk az örök figyelmét. Jertek, kezdjünk verekedni, kiabálni!” Meg lett a hatása, kijöttek a katonák, igazoltattak, majd befogadtak. De másnap reggel megint az utcára kerültünk. A létszám csökkent. Megállítottunk egy német katonai teherautót, s próbáltunk megértetni velük, hogy Berlin felé tartunk. Fölvettek, és Gyergyószentmiklóson letettek.

A város néma, kihalt volt. Az állomásra tartottunk. A lakások nyitott ablakain át nyomasztó szag áradt ki. Az egyik házba betekintve hullákat láttunk ott feküdve – beleborzadtunk. Az állomáson ott állt előttünk katonamundéban Csutak Sanyi osztálytársunk, akit a kereskedelmi líceumból besoroztak a székely hadosztályba. Ő elmondta, hogy az éjszaka, a Kárpátok szorosain valakik bevezették a szovjet katonákat a városba. A mieinknek idejük sem volt a felöltözéshez, ingben, gatyában harcoltak. A pusztító rajtaütést azonban még ilyen állapotban is visszaverték. „Látjátok azt a sáncban levő cementcsatornát? Oda bújtam, s így menekültem meg” – mondotta.

Az állomásra mentünk, az egyik vasutas megmutatta, melyik szerelvény indul leghamarabb. Egy fedetlen platós kocsit néztünk ki magunknak. Már csak négyen, vagy öten voltunk. És az, Aki látta utunkat, Aki esőt ad a földre, míg tartott az utazásunk a fellegeket visszatartotta. Vasárnapra virradtunk, amikor a vonatunk Várad-Velence és a nagyállomás között a nyílt pályán megállt. (...)

Hirdetés – Újdonság! Beszerezhető 2014-ben Revideált Új Fordítású (RÚF) Bibliák! 2014-es RÚF-Biblia, standard méretű, puha fedelű, 37 lej/darab (min. 2 darabnál 35 lej/darab); ugyanez keménytáblás, kék, zöld és bordó színben: 40 lej/darab (min. 4 darabnál 39 lej/darab); a nagy méretű, 2014-es RÚF Biblia egyelőre csak rendelésre szerezhető be (65 lej/darab). Ezenkívül még vannak 1990-ben revideált újfordítású Bibliák, Károli Bibliák, képes bibliák, borítók, stb. Az árak a szállítási költséget nem tartalmazzák. Kedvező ajánlat szeptember 15-ig: Ha Marosvásárhelyen veszi át a fenti RÚF 2014-es Bibliákat akkor: egyet fizet, kettőt kap! – ahány RÚF Bibliát rendel annyi ajándékkönyvet adhatok melléje. Ez az ajánlat postai szállítás esetében csak akkor érvényes, ha a megrendelő idejében tudatja velem, hogy kész átvállalni a szállítási költségdöbbletet is, amelyet az ajándékkönyvek plussz súlya okoz. *Tisztelettel és szeretettel, Molnár Áron*, tel.: 0754 200020; 0735 787688; email: moltrans@yahoo.com

Meghívó a nagyváradai missziókerület II. Kórustalálkozójára

Sok szeretettel értesítjük a kedves testvéreket, karmestereket és énekeseket, hogy a nagyváradai missziókerület szervezésében idén is megrendezésre kerül az énekkarok találkozója, **október 4-én, délután 2 órától**. Helyszín az **Emanuel Egyetem** kápolnája Nagyváradon, a Nufáru negyed szélénél (Nufáruui út 87., a villamos végállomásától pár száz méterre). Az idei évtől kezdve az Emanuel Egyetemen közösen szervezzük ezt az eseményt, amelynek vezetője dr. Garai Zsolt testvérünk, aki az egyetemen is tanít. A zenei dolgok szervezésében besegít Bokor Barnabás és Kiss László karmester, Mike József lelkipásztor, az adminisztratív szervezés pedig a missziókerület feladata.

Szeretettel hívunk és várunk minden énekkart (főleg a nagyváradai missziókerületből), vegyen részt ezen az eseményen. Igyekezzünk felkészülten és közösen is dicsőíteni a mi Urunkat, mert ő méltó erre.

Kérjük a karmester testvéreket, az esemény zenei részleteinek megbeszélése végett vegyék fel a kapcsolatot Garai Zsolttal, (0728 / 93 91 30), majd október 1-ig jelentsék az énekkarok várható létszámát a missziókerület titkáranál, Albert István Zsolt testvérnél, mob: 0735 50 13 57. **(A.I.ZS)**

Bemutakozott a Dávid Férfikar

Az *Úr minden hatalom* című énekkel kezdtek. A kellemes F-dúrban szólalt meg a dallam, az első ütemek síma negyed hangjain méltósággal lépkedve. Az Edward Perronet és Oliver Holden szerzemény, Székely András feldolgozásában, a végefele hangnemet váltott, és az éles G-dúrban, magas fekvésben harsogta: „*Ó, áldjuk őt, a menny Urát!*” – Összesen tizenkét ének képezte a koncertet, közülük kettő volt a *cappella*, kettőt elektronikus zongora kísért, és nyolcat vonósokból, fúvósokból összeállt zenekar.

Nagyváradon, május 31-én, a mennybemenetel ünnepét követő szombaton mutatkozott be a Dávid Férfikar, Székely András karmester vezetésével. Az idei tavaszon formálódott a kórus. Két távolabbi helyről, az arad-belvárosi és a zilahi gyülekezetből is jöttek énekesek, aztán az Érmellék és a Biharság tájairól, így képviselve volt Érmihályfalva, Margitta, Érszöllős, Bihar, Paptamási és Dió-

szeg énekkara, valamint a belvárosi és a rogéiuszi gyülekezet Nagyváradról. Előzetesen két alkalommal, a koncert napján reggeltől kezdve gyakoroltak.

A szakszervezetek kultúrházában megtartott két és fél órás programot Szabó László rogéiuszi lelkipásztor vezette. Az 1Krn 25:7-tel köszöntött: „*Kétszáznyolcvannyolc volt a száma azoknak, akiket megtanítottak az Úr énekeire, és mindnyájan képzetek voltak.*”

Az ünnepség félidejénél biznyságtétel hangzott el. Máté András teológiai hallgató megtérése történetében arról szólt, hogy tíz évvel ezelőtt kezdte Istent keresni, majd lett a derecskei (Mo.) gyülekezet tagja.

A *Hogy köszönjem meg, amit Jézus érttem tett* c. éneket dr. Simon József szövetségi elnök igei üzenete követte; a Mt 11:28-at alapul véve, a megfáradtakat és megterhelteket magához hívó Úr Jézust állította a középpontba. Eme felszólításhoz kapcsolódott a befefező *Csendes ima* c. ének. A kon-

cert kezdésekor Simon András arad-belvárosi lelkipásztor mondott fohászt, záró hálaimát pedig Albert István Zsolt bihari lelkipásztor.

Három énekszám vendégkarmesterrel szólalt meg – Szilágyiné Mátyus Elvirával, a budapesti Vox Nova Baptista Férfikar vezetőjével. A civilben gimnáziumi énektanár és budafoki gyülekezeti tag érdeklődésünkre elmondta: örömmel tölti el ez a kóruskezdemenyezés, a férfikari szolgálatra különösen szükség van, közösségépítő és jól használható a misszióban.

A Dávid Férfikar jövőjéről Székely András karmester ekképpen nyilatkozott: „Szeretnénk évente egyszer-kétszer koncertet adni, evangélizációban részt venni. Simon testvér is lelkesedik ezért, pár éve kezdtünk el imádkozni a megvalósulásért”. Végül az énekeseknek üzenete: „Nagyon köszönöm a fáradozásukat. Bátorítom is őket, ha még lesz hirdetés, jöjjenek minél többen!” **(Sz. L.)**